

a nelze v těch případech, kde část bytu je užívána precario modo, tuto část zabíratí podle zásad, jež pro zábor částí bytů daných v podnájem stanoví § 8 č. 8 a č. 9 lit. a) byt. zák.

Naříkané rozhodnutí, když vychází z předpokladu, že zabrané místnosti jako část bytu Adama P. jsou precario modo obývány, a zabírá tyto místnosti s hlediska §§ 5 a 8 č. 9 lit. a) byt. zák., je tedy dle zásad výše vyložených v nesouhlasu se zákonem a slušelo je dle §u 7 zákona o správním soudě zrušiti, aniž bylo s procesuálního hlediska nutným obíratí se ostatními námitkami stížnosti.

Č. 748.

Zabírání bytů: * Nájemník bytu není legitimován ke stížnosti na nejvyšší správní soud proti záboru bytu dle § 8 č. 6 zák. byt., nebyla-li nájemní smlouva předložena ke schválení dle § 2 cit. zák.

(Nález ze dne 7. března 1921 č. 12714/20.)

Věc: Malvína K. v Roudnici n. L. proti okresní správě politické v Roudnici n. L. o zabrání krámu.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Rozhodnutím ze dne 2. září 1920 č. 218 zabral bytový úřad města Roudnice v domě patřícím Dru. Václavu M. krám s přiléhající místností pro Ferdinanda N. Stěžovatelka, předloživši potvrzení majitele domu, že místnosti ty pronajal jí již v dubnu 1920 od termínu listopadového 1920, podala proti zabrání tomu odpor, který byl naříkaným rozhodnutím žalovaného úřadu ze dne 25. září 1920 zamítnut, ježto pronájem nebyl bytovým úřadem schválen po rozumu § 2 zák. z 30. října 1919 č. 592 sb. z. a n.

O stížnosti domáhající se zrušení rozhodnutí toho pro vadnost a nezákonnost uvážil nejvyšší správní soud takto:

Z předpisu § 2 ve spojení s ustanovením č. 6 § 8 zák. o zabírání bytů je patrné, že volná dosud dispoice stran uzavíratí smlouvy nájemní stran bytů a jiných místností doznala zákonem tím omezení v tom směru, že smlouvy takové jsou na dále podrobeny kontrole úřadu k zabírání bytů oprávněného v ten způsob, že možnost realizovati je, tudíž jejich účinnost vůči úřadu tomu podmíněna jest jeho výslovným nebo mlčky daným schválením a to pod trestní sankcí, že nebylo-li předpisu tohoto šetřeno, nebo došlo-li ke schválení tomu způsobem, se strany kontrahentů nenáležitým, totiž na základě nepravých udání, náleží úřadu volná dispoice s bytem tím bez ohledu na to, byly-li by tu jinak podmínky zákonem pro zábor stanovené, čili jinými slovy: smlouva nájemní stává se vůči úřadu účinnou, t. j. osoba chtějící si založiti smluvní právní nárok na nájemné užívání bytu, stává se vůči úřadu stranou, totiž nájemníkem bytu toho, teprve tehdy, bylo-li šetřeno náležitě předpisu § 2 a dostalo-li se nájemní smlouvě schválení úřadem ať výslovně, ať mlčky. Teprve tímto aktem vzchází jí onen právní nárok, pak teprve stává se nájemníkem, osobou zúčastněnou a stranou v poměru k úřadu pověřenému záborom bytů (§ 11 cit. zákona). Žalovaný úřad vycházel z předpokladu, v jeho výroku výslovně uvedeného, že nájemní smlouva, o kterou stěžovatelka se opírá, ne-

byla po rozumu § 2 schválena. Stěžovatelka správnost předpokladu toho nepopírá, vycházejíc, jak z její stížnosti bylo by lze souditi, pouze ze stanoviska, že ustanovení toho nelze vůbec užíti proto, že v obci Roudnici není stanovených lhůt po rozumu § 6. Avšak neprávem, neboť přehlíží, že lhůty § 6, pokud jde o § 2, vztahují se pouze na 2. větu odst. 1, že však netýkají se povinnosti ohlašovati nájemní smlouvy za účelem jejich schválení. Nebyla-li však ona nájemní smlouva schválena a nenabyla-li tedy účinnosti po rozumu zákona o zabírání bytů, nevzešlo z ní stěžovatelce k bytu tomu žádné právo, jehož šetřiti by úřadu náleželo; mezi stěžovatelkou a úřadem není právního poměru, jehož mocí by mohla úřadu tomu v dispozici s oním bytem brániti; akty úřadu toho nezasahují nikterak do právní sféry právním řádem jí přiznané a ona nemá práva, pro něž by se mohla dovolávati právní ochrany. V poměru k bytu tomu jest po rozumu ustanovení bytového zákona osobou cizí, nenáleží k zúčastněným (§ 11 cit. zákona) a brojí-li proti záboru, jímž v její právo vsaženo nebylo a ani býti nemohlo, jest stížnost její bezdůvodnou.

Č. 749.

Zabírání bytů: * Jest skutkovou otázkou, zda syn, který se odebral z domova za účelem studií do jiného místa, přestává býti členem domácnosti svých rodičů ve smyslu § 5 zák. z 30. října 1919 č. 592 sb. z. a n.

(Nález ze dne 7. března 1921 č. 2616.)

Věc: Barbora N. v Strakonících proti okresní správě politické v Strakonících o zabránění obytných místností.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Naříkaným rozhodnutím okresní politická správa v Strakonících, potvrzujíc usnesení bytové komise v Strakonících, zabrala stěžovatelce v základě § 5, bodu 1, a § 8, bodu 9, zákona z 30. října 1919 č. 592 sb. z. a n. z bytu jejího v prvním poschodí domu čp. 66 v Strakonících jeden pokoj a kabinet se zvláštním vchodem po pravé straně kuchyně s odůvodněním, že jí po zabránění zmíněných místností zbudou k obývání vedle kuchyně ještě dva pokoje a na více místností že podle citovaných ustanovení nemá nároku.

O podané stížnosti nejvyšší správní soud uvážil:

Rozhodnutí spočívá na skutkovém předpokladě, že byt stěžovatelky sestává ze 3 pokojů, kabinetu a kuchyně. Jakou místností je onen kabinet, jejž stěžovatelka označuje jako alkovnu, ze spisů není zcela jasno; rozhodnutí nepokládá jej však za samostatnou místnost obytnou, nýbrž toliko za příslušenství zabraněného pokoje a ze tří obytných místností (§ 5, odst. 4. zák.) zabírá tedy jednu, ponechávajíc stěžovatelce dvě...

Jak z citace § 5, bodu 1, zákona z 30. října 1919 patrně, žalovaný úřad vycházel dále z předpokladu, že stěžovatelka v bytě svém bydlí sama. Stěžovatelka při svém výslechu dne 6. července 1920 udala, že jednoho pokoje potřebuje pro svého 18letého syna Karla, který je na studiích